

novemberfilm presenterar

H

E

A

V

en film av **JAMES MANGOLD**

Y

med

**Liv Tyler
Shelley Winters
Deborah Harry
& Pruitt Taylor Vince**

produktion Available Light Productions, Inc. producent Richard Miller

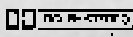
regi och manus James Mangold

medverkande Pruitt Taylor Vince* Liv Tyler* Shelley Winters* Deborah Harry* Joe Grifasi* Evan Dando

rollbesättning Todd Thaler fotograf Michael Barrow scenograf Mike Shaw redigering Meg Reticker originalmusik Thurston Moore

vertsfällande producent Herbert Beigel

import novemberfilm med stöd från Svenska Filminstitutet distribution Hedjan

HEAVY

I delstaten New York ligger restaurangen "Pete & Dolly's". Här styr Dolly med fast och moderlig hand. I köket bakar hennes tjocke och tystlåtna son Victor pizzor. Pete, Dollys make och Victors pappa, var långtradarchaffisen som en gång i tiden parkerade sin lastbil för gott när han mötte Dolly. Nu är han död sedan länge och bilen står bakom knuten, en stum och rostig påminnelse.

I denna värld gör Callie entré. Hon har hoppat av college och lever för tillfället tillsammans med sin pojkvän Jeff, bilmekaniker med musikerdrömmar. Dolly ger Callie tillfälligt jobb som servitris, vilket inte ses med blida ögon av den medelålders servitrisen Delores. Kring dessa människor utspelas ett relationsdrama vars utgångspunkt är Victors tysta förälskelse i Callie.

Heavy är James Mangolds (född 1964) debutfilm och den belönades med juryns Specialpris vid Sundance Film Festival 1995 samt visades i Quinzaine des Réalistes-sektionen vid festivalen i Cannes samma år.

Filmens originalmusik är komponerad av Thurston Moore från gruppen Sonic Youth.

I många filmer går hjälten från ett tillstånd av möjligheter till ett tillstånd av triumf. Victors triumf består av att han endast (och storslaget) rör sig till ett tillstånd av oanade möjligheter."

James Mangold regi & manus

Hollywood tur-och-retur

James Mangold fick en flygande start i filmbranschen. Efter examen i film vid California Institute of the Arts 1985 var han tack vare sin examensfilm ett hett byte för flera filmbolag. Det var Disney som, i konkurrens med bl a Fox, lyckades vinna hans förtroende med ett ettårskontrakt som regissör och manusförfattare. Efter ett kort glädjerus insåg han att för Drömfabriken är själva jakten efter nya talanger det intressanta. "När de väl har fångat en placeras man i ett fack och får ingen möjlighet att utvecklas". Hos Disney började han regissera tv-filmen *Deacon Street Deer*, som han själv liknar vid en slags manhattanversion av *Den röda ballongen* (klassisk fransk barnfilm från 1956 i regi av Albert Lamorisse). Med motiveringen att hans tolkning var "för mörk" togs han dock bort från projektet. Istället fick han börja skriva på manuskriptet till *Oliver och gänget*. När kontraktstiden löpt ut fick Mangold beskedet att han inte längre tillhörde Disneyfamiljen. "Marken rämnade, Stjärnan var solkad. Jag hade skrivit manus till en tecknad film som skulle komma ut om tre år – detta långt

innan någon brydde sig om tecknad film." Det sorgligaste var att han insåg att han inte skulle få göra sin *Duellen* – syftande på tv-filmen som satte igång Steven Spielbergs karriär. Under fyra år stannade han i Los Angeles, spelade in trailers, skrev på tv-manus och började så smått fundera på en författarkarriär istället. "Orken tröt helt enkelt", minns han. Inför utsikten att dras in i tv-produktionernas grottekvarn insåg han att han måste göra en "independentfilm". "Alla regissörer som jag beundrar, människor som Martin Ritt och Martin Scorsese, arbetade utanför systemet innan de började i Hollywood." 1989 sökte han in till Columbia-universitetet i New York, där han erhöll "advanced standing" vid magisterprogrammet i film. "Många av mina vänner var bestörta över att jag började på en filmskola igen. Jag hade ju redan kommit längre inom filmbranschen än någon av dem. Det var på något sätt den slutgiltiga reträtten. Men jag behövde ett ställe där jag fick uppmuntran." 1991 deltog Mangold tillsammans med fyra andra elever i Milos Formans regi-workshop vid skolan, och det var där han utvecklade *Heavy*-manuskriptet. På sätt och vis är han tacksam för att Disneychefen Jeffrey Katzenberg såg till att sätta stopp för en karriär som inte ledde någon vart. "Jag hade slutat som en driven Spielberg/Scorseseimitatör, en B-manusregissör." James Mangold avskriver inte möjligheterna att arbeta för ett stort filmbolag i framtiden, nu när han vet hur det fungerar. "Det spelar ingen roll hur mycket de lovar att lära upp en. Den förväntade livslängden hos en studiochef

Regissören har ordet

"Jag ville göra en film om platsen där jag växte upp och om människorna jag älskade och beundrade. Jag ville göra en rörande och stillsam film.

Jag försökte att hushålla med orden; bortse från dem; nästan göra dem stumma, oartikulerade. Jag ville att agerandet skulle vara känsligt, gesterna fina, bilderna och klippen exakta men återhållna.

Jag arbetade nästan aggressivt med denna uppsättning av stillsamma metoder. Jag ville att *Heavy* skulle vara stiliserad – precis som jag uppfattar att Victor är på sitt speciella sätt – men inte överarbetad. Victor lever i ett ömsint, romantisk och nästan musikaliskt universum; ett universum i utkanten av vår mycket verbala värld.

James Mangold och Liv Tyler

är för kort för att sådana löften skall kunna infrias." Hans råd till alla auteurer in spe: "Genom att leta efter 20-åriga regissörer upprätthåller filmbolagen den rådande uppfattningen att filmskolor är yrkesskolor. Men detta är en myt. Ta inte chansen hos ett stort bolag förrän du känner att du är mogen uppgiften. Innan dess måste du staka ut din egen väg."

Forman och Ozu

Det var alltså hos Milos Forman som James Mangold fann inspirationen till den speciella stil som karaktäriserar *Heavy*. Forman uppmanade honom att försöka bevara enkelheten, subtiliteten och sparsamheten i projektet. "Låt inte skådespelarna agera för mycket", var ett av hans råd. Han berättade om hur den bästa tagningen i *En blondins kärleksaffär* gjordes när skådespelarna verkade agera halvsovandes. Det var då Forman insåg att man med fördel kan reducera aktörernas spel och iscensätta på ytan obetydliga skeenden. På den stora bio-

grafduken förstoras ändå allt tillräckligt. James Mangold har själv dragit en parallell till stumfilmen. I stumfilmen var det viktigaste inte vad som "sades" utan vad som visades. På samma sätt är det i *Heavy* – det är gesterna och blickarna som är skådespelarnas "repliker".

Den japanske regissören Yasujiro Ozu (1903-63) är en annan av Mangolds förebilder. Det återkommande temat hos Ozu är den japanska medelklassfamiljens vardagsliv med dess problem och små glädjeämnen. Människorna skildras ödmjukt och lyhört. Atmosfären är oftast vemodig och bildspråket dröjande, kontemplativt. I sin film har James Mangold velat efterlikna denna återhållna spelstil, som är så fjärran från amerikansk filmberättartradition, och han har i intervjuer nämnt framförallt Ozus *Föräldrarna* från 1953 som exempel. Även på den rent tekniska sidan finns det paralleller, t ex i användandet av få objektiv/brännvidder och i valet att filma med statisk kamera rakt framifrån – åkningar lyser nästan

helt med sin frånvaro i *Heavy*. Den lägre kameravinkeln – strax under skådespelarnas ögonhöjd – kan också den tillskrivas Ozu. Mangold sänker sig dock inte lika lågt som den japanske mästeregissören vad det gäller kameravinkel. Denne filmade nästan uteslutande från ett sittande perspektiv! Denna återhållsamhetens estetik må ha sina uttalade filmhistoriska förebilder, men James Mangold har funnit att han, omedveten om japanska och tjeckiska mästare, använde sig av samma stil i de smalfilmer han gjorde i sin barndom!

Efter *Heavy* har Mangold spelat in *Copland* med bl a Sylvester Stallone, Robert De Niro, Harvey Keitel, Ray Liotta och Deborah Harry. *Copland* är en lågbudgetfilm med en budget på 10 miljoner dollar och produceras av Miramax, det mest framgångsrika av de oberoende filmbolagen i USA.

Källor: Variety 6-12 feb.'95 och Cahiers du cinéma juni '95

I ROLLERNA

VICTOR Pruitt Taylor Vince

CALLIE Liv Tyler

DOLLY Shelley Winters

DELORES Deborah Harry

LEO Joe Grifasi

JEFF Evan Dando

PRODUKTIONSUPPGIFTER

REGISSÖR/MANUS James Mangold USA 1995

PRODUCENT Richard Miller

VERKSTÄLLANDE PRODUCENT Herbert Beigel

PRODUKTION Available Light Productions, Inc.

ORIGINALMUSIK Thurston Moore

FOTOGRAF Michael Barrow

PRODUKTIONSDESIGNER Michael Shaw

ART DIRECTOR Daniel Goldfield

REDIGERING Meg Reticker

ROLLBESÄTTNING Todd Thaler

KREATIV KONSULENT Bebe Buell

KOSTYM Sara Jane Slotnick

SMINKÖR Tracy Warbin

LJUDREDIGERING Mary Ellen Porto

SAMPRODUCENT Scott Ferguson

SAMPRODUCENT Jane Wright

LINE PRODUCER Gretchen McGowan

PRODUKTIONSLEDARE Trish Hofman

TEKNISKA UPPGIFTER

LÅNGD: 1 timme 45 minuter, 2859 meter

CENSUR: Tillåten från 7 år

FORMAT: 35 mm, färg

BILDFORMAT: Vidfilm 1:1,66

LJUD: Dolby A

ÖVERSÄTTNING: Louise Berg-Pouron

IMPORT/DISTRIBUTION: novemberfilm med stöd från Svenska Filminstitutet

BOKNING: Kulturföreningen Kedjan

ANSVARIG UTGIVARE: Martin Sörnäs

Liv Tyler och Pruitt Taylor Vince

Import/Distribution: novemberfilm
 Nidarosgatan 4
 164 34 KISTA
 Tel: 08-751 51 44
 Fax: 08-632 01 85

novemberfilm@swipnet.se
Bokning:
 Kulturföreningen Kedjan
 Box 285
 201 22 MALMÖ
 Tel: 040-23 57 16

Skådespelarna

Pruitt Taylor Vince – Victor

Pruitt Taylor Vince, född 1960. Till rollen som Victor, filmens känslomässiga centrum, behövdes en skådespelare med förmåga att uppnå den känslomässiga intensitet som James Mangold eftersträvade. Valet föll på den rutinerade Pruitt Taylor Vince. Han "upptäcktes" av Jim Jarmusch i samband med *Down by Law*. Tyvärr hamnade Pruitts insats på klipprumsgolvet, då filmen blev för lång och Jarmusch tvingades klippa ner den. Han uppmärksammades av många kritiker 1994 för sin insats som Paul Newmans lite tröge medhjälpare Rub Squeers i Robert Bentons *Nobody's Fool*. I en artikel i januari/februari-numret av Film Comment 1995 fick han äran att utpekas som en av åtta "förbisedda" utmärkta skådespelare. Han har hitills under sin karriär medverkat i dryga trettioåttio produktioner för tv och bio, senast i Wim Wenders' *The End of Violence*.

Filmografi (urval):

The End of Violence 1997 • Heavy 1995 • Nobody's Fool 1994 • Natural Born Killers 1994 • JFK 1991
Mississippi brinner 1988 • Angel Heart 1987 • Wild at Heart 1990 • Jacobs inferno 1990 • Barfly 1987

Liv Tyler – Callie

Liv Tyler, född den 1 juli 1977. Hon är dotter till fotomodellen Bebe Buell och Steven Tyler, sångaren i gruppen Aerosmith. Vid 14-års ålder började hon arbeta som fotomodell, men tröttnade efter ett år och satsade istället på en skådespelarkarriär. Liv Tyler uppmärksammades internationellt i samband med Bernardo Bertoluccis *Stulen skönhets*. Hon delar Pruitt Taylor Vincés öde att ha blivit bortklippt ur en film. Woody Allens *Alla säger I love You* var även den för lång så Liv Tylers lilla rollfigur fick stryka på foten.

Medverkar i Milos Formans kommande filmprojekt *The Little Black Book*.

Filmografi (urval):

Eugene Onegin 1997 • Inventing the Abbotts 1997 • That Thing You Do! 1996
Stulen skönhets 1996 • Heavy 1995 • Empire Records 1995 • Silent Fall 1994

Shelley Winters – Dolly

Shelley Winters, född den 18 augusti 1922 i St. Louis. Hon växte upp i Brooklyn, New York, och satsade på en skådespelarkarriär direkt efter gymnasiet. 1943, efter ett antal biroller på Broadway, begav hon sig till Hollywood. Filmkarriären tog inte fart förrän 1948 då hon uppmärksammades för sin biroll i *Dubbelliv*. Shelley Winters fick nu ett antal roller där hennes jordnära erotiska utstrålning kom till sin rätt. *A Place in the Sun* regisserad av George Stevens 1951 innebar ett genombrott och ledde till hennes första Oscarnominering. Den fortsatta karriären har byggts på Shelley Winters' odiskutabla förmåga att gestalta lidande mödrar eller mogna, fylliga kvinnor, ofta av den lättfotade sorten. Sin första Oscar erhöll hon 1959 för sitt modersporträtt i *Anne Franks dagbok* och 1965 var det åter dags för en Oscar för Bästa biroll i *En strimma solsken*. 1972 nominerades hon åter i denna kategori för sitt bidrag till *SOS Poseidon*. Under 1990-talet har hon bl a framträtt regelbundet i TV-serien *Roseanne*.

Filmografi (urval):

Heavy 1995 • Styrka Delta force 1986 • Next Stop, Greenwich Village 1976 • Hyresgästen 1976 • Bloody Mama 1970
Fallet Alfie 1966 • Lolita 1962 • Trasdockan 1955 • He Ran All the Way 1951 • Winchester '73 1950 • Red River 1948

Deborah Harry – Delores

Deborah Harry, född den 1 juli 1945. Hon är kanske mest känd som sångerska i rockgruppen Blondie under åren 1975-1983. Redan under sin tid i Blondie medverkade hon i halvdussinet filmer och har hittills hunnit medverkat i ett drygt tjugotal, mest kända är kanske David Cronenburgs *Videodrome* och John Waters' *Hairspray*. Hon har även i en roll i James Mangolds nästa film, *Copland*. Förutom filmandet har Deborah Harry även släppt ett antal soloskivor och turnerar sedan några år i USA och Europa med bandet Jazz Passengers

Filmografi (urval):

Copland 1997 • Heavy 1995 • New York Stories 1989 • Hairspray 1988 • Videodrome 1983 • Roadie 1980 • Union City 1980